

SÕJAHÜÜD

Nr. 54

Jaanuar 1934

6. aastakäik

SÕJA-
Pääste-HÜÜD
armee

häälekandja Eestis.

PA'ASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riiga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

Juhataja märkmeid.

Us astu pakub kuldseid võimalusi kõigile inimestele, ja ma loodan, et kõik võtavad vastu võimalusi, mida Jumal annab hinge, meele ja keha proovimiseks. Meie oleme Jumalalt meile kingitud annetused valitsejad, ja uue aasta algusega võib tarvitada neid väärtusi inimsoo kasuks. Soovime kõigile oma lugejale õnneliku uut aastat, edurikkust kõigis asjus, kuid üle kõige Jumala püha vaimu rikkalikku liigilo.

Kindral ja proua Higgins, nagu on tähendatud Rahvusvahelises uudistes, viivad praegu sõjakäigul, ja me jätkame palvetamist, et Jumala rikkalikud õnnistused hiinakaitsjate nende üle.

Nagu varem juba teatatud, asus Staabüüdel oma Kauge-Ida reidse, ja praegu, mil loetakse neid rütu, on teel Hiinamaale.

Detsember kuu jooksul on Armees avanud oma töö mitmesugustel uutel territooriumitel — Põhja-Aafrikas, Kesk-Aafrikas siseamaal, Jugoslaavias, ja teistes maades. Pääste-armee on alati vahitornis, et vaadata sobivaid kohti oma töö alustamiseks. Ma usun, et uuel aastal tehakse sellel alal suuri edusamme.

On teateid Soomest, et kadetid ühes kapten Bleesiga kasutavad hiilgavat edu ja on leidnud kadetikooll olevat nende meele järele. Meeskadett Padaril on eriline tähelepanu soome „Sotahuuto“ võitlejate nimetikus, kus ta on üsna eesotsas. Keele raskus kahtlemata ei hirmutanud teda, kuid ta on vahetäppi ületanud selle suure takistuse.

Kui käesolevat „Sõjahüüdu“ loetakse, peetakse Tallinnas koosolekuid ühenduses Päästearmee töö avamise 6-da aastapäevaga. Diviisi sekretär, adjutant Põrgava, assistentid mind neil koosolekudel, ja ta juhatab koosolekuid ühes korpusese, kuna mina juhatan koosolekuid teises korpusese. Meie palume Jumala õnnistusi nende sündmustele. Ka peetakse jaanuaris eriline konverents õhvitseridele.

Palume, et Jumal rikkalikult õnnistaks kõiki 1934. aastal.

KOMANDÖR CHARLES RICH:

„Päästa hinge ja katsu päästa halvemaid!“

NEED unustamatud sõnad kostsid nii sageli William Boothi huultel, et meie võime vaevalt mõelda temale, ilma et mäletaksime neid sõnu. Ta kirjutas neid arvamata hulga mälestusalbumitesse. Ta tarvitas neid mitu korda kõneainena rääkides õhvitseridele. Mitmes maailmaosas haaras ta suuri kuuljaskondi selle ainega, tuues ette oma energilise ja osava kõnega ainukesed õilsamat ja kõrgemat Armees kutset — päästa hinge ja katsu päästa halvemaid.

Kui tõsine ta ise oli oma motto vastu! Esialgul, kui tal oli raske võidelda toore päälitsemisega, kui ajalehed pilkasid teda, kui rahvahulk ei hoolinud temast ja usulisel ringkonnas olid pahased temale, jäi ta siiski ustavaks oma motole ja läks edasi, et päästa hinge ja katsuda päästa halvemaid.

Hilisemal aastail, kui rahva arvamine tema kohta muutunud, kui rahvas, ajalehed ja vaimulikud püüdsid kiita teda, kui ta oli rõõmuga vastu võetud küllaline niihästi kõrgete kui madalate isikute juures, kui kuningas ja kuninganna arvestasid temaga kui oma sõbraga, ja — kui populaaruse päike paistis tema üle terveis hiilguses, siis oli tema hütüidõnna ja mõnitus ikka seesama — läheme päästma hinge, ja katsume päästa halvemaid!

Lõpuks, kui tema loelutu ligines, kui aastate koorem suurenes, kui ta

kehaline jõud hakkas raugema ja valgus kustus ta silmis, isegi siis ei muutnud ta oma signali. Olles pime, ütles ta oma pojale:

„Bramwell, ma olen teinud, mida ma võisin Jumalale ja inimestele nii kaua kui võisin turvitada oma silmi. Nüüd ma tahan teha, mida võin Jumalale ja inimestele ilma oma silmadeta.“

Mis oli tema saladus? Kas mitte see, et ta oma nooruses sai osa Opetaja vaimust, kes ütles: „Inimesepoeg on tulnud otsima ja õndsaks tegema, mis on ära kadunud.“ Ja kui aastad möödusid, suurenes tema tahtmine selleks, nii et see põles lõpeks heleda selge leegina, mida ükski ei suutnud kustutada. Vastupanek teiste poolt, kurvastused, kaotused ja kibedam tagaküsi ning truudusused seltsiliste poolt süütsid seda põlema veel selgemalt.

William Booth oli kord meie võitleja kindral ja nüüd on ta meie usse ühendatud kindral. Ta on läinud oma usse saama oma palka. Milline seltskond kogub sääl tema ümber!

Mulle näib, nagu kuuleksin neid hüüvat tugeva häälega taevastest manitsedes meid:

„Päästa hinge ja katsu päästa halvemaid!“

Nad on võeldnud hääd võitlemist ja pidanud kinni usku ning pärinud õiguse krooni, õnnistegija on tervitanud neid sõnadega: „Hästi tehtud!“

Nagu meie Päästjagi, otsisid nad ja päätsid kadunudid. Nüüd on nad Issanda juures üheskõs Issandaga ja suure lugematu hulgaaga, kes on pesnud oma riided valgeks Talle veres.

Nende motto oli: „Päästa hinge ja katsu päästa halvemaid!“

Tahad sa võtta seda vastu ka oma motoks? Tahad sa olla selles ustav praegu ja siis kogu oma elajal? Ma usun, et sa tahad.

Katsu oma vaimu elu pulsilööki.

„L ASKE ma katsun teie pulsi“, ütles arst küllastajale, kes tunneb ennast tervislikult kardetava ja oma seisukorra üle tahab saada selgust. Vaadates kella, loeb arst teadlikult pulsilööke ja tagajärjel on talle tähtsaks abinõuks haiguse kindlakääramisel.

Kui kõik katsuksid oma vaimuliku seisukorda samasuguse hoolsusega, poleks meil nii palju kurta poolestamist kristlaste ja tagasilangenute üle. Igaüks ise võib tunda oma vaimuliku elu pulsilööke ja kindlaks teha, kas elu Jumalast on temas värske ja tegev, või on tema vaimulik tervis minemas allamäge. Mida sagedamini leiab aset järelkatsumine, seda kergemini suudetakse ära hoida pikajalast tervise halvemist. Palve armastus, igat-sus Jumala sõnas pakutud toidu järele ja võitluse rõõm peavad olema tunda vaimuliku elu normaalse pulsilöögi juures. Paljud tagasilangenud, kes tänapäeval valuga tagasi mõtlevad võitlusrõõmu ja täielise andumuse õnneagadele, kalduvad veeretama oma tagasilangemist rohkem või vähem tähtsusetaks kõrvalnähtele, nagu arusaamatusele ja muud. Kuid kes iseenesest vastu tahab olla otsekohene, peab tunnustama, et tagasimineku tõeline põhjus tuleb panna sellele vaimuliku elu vajaliku asja puudumisele või hooletusse jätmisele.

Kuidas hoida alal pühitsust.

Inimesed on peetud alal pühitsuses ainult Jumalast, kes elab nende sees oma Püha Vaimu läbi ja toob neis esile vaimu vilju. Siiski inimesed peavad tegema oma osa, uuendades oma allumist ja usaldust Jumalale ja tarvitama Jumala poolt antud vahendeid vaimulikele kasvule, nii nagu piibli lugemine, palve, tunnustamine ja sõnakulelikkus Vaimu häälele tema südames, ja andes kõik asjad Jumala hoolde.

Kaasatõmmatud sügavusse.

Möödunud sügisel, lüüsa päeval nähti kalakulki lahkuvat oma pesast kõrge männi otsast ja lendavat jõe poole. Lind tiirles mõned silmapilgud üle vee ja laskus alla noolena.

Äga ta ei tulnud enam veest üles.

Keegi isik, kes pani tähele linnu liikumist, ruttas laevaga kohale, kus kalakull laskus vee alla.

Lind oli näha jõe põhjas laialiatunud tiibadega, kus teda pidas kinni mingi põhjus. Suure haagi abil tõmmati kalakull veepinnale, ja sellega kaasas jälgis ka suur 12—13-kilogrammiline lõhekalu.

Ta oli laskunud saagi järele; äga lõhe oli liig raske kalakullile, ja tõmbas teda enesega alla sügavusse, sest ta oli lõõnud oma küünel liig sügavale lõhe lihasesse ja ei võinud enam vabaneda.

Kristlik seltsilme, ole valvel, et maised asjad ei seo sind sarnaselt ja ei tõmba sind kaasa sügavusse!

See on juhtunud mitmega ja juhtub veel teistegiagi. Vaata ette, et ka sind ei tõmmata alla hukatusse!

Loe piiblit iga päev!

See ei tule nii palju küsimuse alla, missuguse meetodi järele sa loed oma piiblit, vaid on väga tähtis, et sa lühikesid iga päev oma ruumi, suleksid ukse ja loeksid seal piiblit järele mõeldes, aukartuses, Jumalale alludes, nii et sa võiksid leida endale toidud Jumala sõna läbi ja võtta vastu elujõudu, mis pandud sinna Jumala Vaimu läbi. Ma imestan, kas see abi, mida antakse nüüdsel ajal nii rikkalikult mitmesuguste uurimisraamatute läbi piibli kohta, on meile tõesti nii suureks abiks, kui ta võiks olla. On ju hää saada valgustust ajaloo ja maadeteaduse kohta ning mitmesuguseid teateid piibli käsikirjade ja ajaloode kohta, aga võib ju ka omada kõike seda, ja siiski võib puududa õige aine, mille läbi toidetakse vaimuliku elu. Ma ei taha silmapilgukski anda teile nõu kõrvaldada kõiki vahendeid, mille abil uurida piiblit, aga ma ei tahaks, et need võtaksid teilt ära kallist hommikutunnilist piibli lugemist. Olen kuulnud, et on palju kristlasi, kes avavad harva oma piiblit hommikul. Nad langevad mõneks silmapilguks põlvile, enne kui nad ruttavad ära oma päevaelesannete juurde, äga nad ei võta enesega kaasa sõna abiks ja jõuks päevatoole. Mulle näib raske uskuda nende pühitsuses, ja ma mõtlen, et nad on väga nagu tuulest aetud ning võivad saada väga kergesti äravõidetud kiusatustest, millega nad kohtuvad.

F. B. Meyer.

Õnnelikku uut aastat!

KAS teie olete kunagi tähele pannud, et kui inimesed väljendavad oma soove jõulude ja uueaasta puhul, nad ilialgi ei soovi teile õnnelikke jõuluid ja rõõmsat uut aastat. Sest rõõmsat tujat lõpeb pea, aga õnn võib kesta, kes teab kui kaua.

Laulja ütles: „Õnnelik on see, kes ei abi oon Jakobi Jumal.“ Miks Jakobi Jumal? Sellepärast, et Jakob oli nagu enamik meist, kaugekilt mitte täiuslik. Aga kui inimesed ta pudsud, ja ta patt leidis teda, siis ostustas ta kindlasti hoida kinni Jumalale, kuni talle andestati ta süü ja anti abid.

Minu sõber, eluraamatu kirjutajal on võib-olla elundaga üles tähendatud 1933. aasta päevaramatusse, mis ei kõnele sinu poolt, kuid ära unusta tõe jaoks Jakobi Jumalale tuleva aasta jõekool, siis usutis kombel võitled sinagi läbi, vaatamata eksimistele.

Uue aasta algades tehakse külluses hästi otsusi. Samuti leidub ka rohkeseid häid nõu ja hoiatusi. Ometi kannavad vaid kaks sõna teid õnnelikult läbi uue aasta. Need oleksid: „Jah“ ja „ei.“ „Jah“ Jumalale ja „ei“ saatlale.

Hääd otsused on nagu paar kingi. Kui nad on liig väikesed, pigistavad nad teid. On nad aga suured, siis komistate. Sellepärast proovige neid hästi enne ostmist. Mõelge Jehvia kiirele töötele. Jehvta elu algus polnud kuigi häa, ta kannatas ülekohtu poovendade poolt, kes ta välja kihutasid isamajast. Jehvta aga oli vägev ja vahva mees. Kui nüüd Ammoki lapsed ähvardasid Israeli sõjaga, saatsid vennad ruttu Jehvta järele, öeldes: „Tule ja ole meile päällikuks, et meie sõdime Ammoni laste vastu.“ Kui nell kitsas käes oli, pöörasid nad magusate sõnadega Jehvta poole. Lõpuks nõustus Jehvta minna sõtta, kuid enne veel küsis ta Ammoni kuningalt: „Mis mul on sinuga tegemist, et sa mu juurde tulled, mu ma vastu sõidma?“ Millele kuningas vastas: „Sellepärast, et teie üles tulite Egiptuse maalt mu maa ära võistis, siis andke ta nüüd rahuga tagasi.“ Sellega ei saanud Jehvta nõustuda, vaid alustas sõda Jumala nimel, töötades Jehoovale järelist: „Kui sa Ammoni lapsed koguni mu kätte annad, siis peab see, mis mu koja uksest välja tuleb mu vastu, kui ma rahuga Ammoni laste juurest jälle tagasi tulen, seega ma peab Jehoovale saama, ehk ma tahan seda põletamise ohvriks ohverdada.“ Jehvta pööras võidukalt sõjast tagasi, kuid oh häda, esimesena tuli talle vastu ta ainuke tütar. Siis meelustus Jehvta ta töötus Jehoovale ja ta kirjastas oma rüüded lõhki ahastuse pärast. Kuid töötus oli antud ja see jäi maksma, tagasimeinekut polnud.

Kui teie olete töötanud midagi mõtlematu, mis teeb kahju teie õdedele ja vendadele, siis on parem murda töötus kui jatkuvalt teha häda teistele. Andes töötust, mõelge ennem põhjalikult järele. Tarvitage säälujuures sõna „aga“ ning paluge palju. Mõtlemata teguviis põhjustab pisaraid ja rõõvib uue aasta õnne.

Kui oled mures ja vajad troosti, poolehoidu või palvet välimises eadusimekuses, kõnele igale Päästearmee ohvitserile või kirjutaja selles asjas „Abiandvale Kälele“, diviisi komandörile, Kenina iela 32-3-a, Riiga, Latvia. Me tahame aidata sind.

VAATA, MA TEEN KÕIK UUEKS!

Komandör MILDRED DUFF.

OLI juba kesköö, kui noor talunaine tõusis üles oma töö juurest ja pani kokku vastimõeldud kleidi ning läks ööriietada akna juurde, kus ta vaatas üle valgele puhtale lumele, mis sätas suures ümarmargu kuu paistel.

Kõik teised elanikud majas olid maganud juba mitu tundi, ja nii valitses sülil täielik rahu. — „Ilialgi, ilialgi ma ei saa valmis oma tööga! Talvel ja suvel — alati sama palju tööd,“ ütles väsinud ema enesele. — „Uus aasta!“ See kõlas nii imelikult, kibedalt, pilkiseliselt. — „Uus aasta! Ei, see on alati seesama,“ võib-olla veel halvem ära aastaga.“

Vanaaegne seinakell löi kaksteist;

teie, sest nad olid näinud väga harva ema sarnases hääs meelitus. „Hääd uut aastat, ema!“ hüüdisid kõik ühekorraga ja kogusid tema ümber. Ta kummardus ja suudles neid kõiki üheteise järele tundmusega, et need on temale rohkem väärt kui terve maailma rikkus.

„Aga see oli küll imekilt, kuidas vana kõõgitudruk näis olevat täna! Imelik, et ta polnud pannud tähele seda, juba ennem!“

„Vana Kadri: soo ligidal on haige, ema,“ ütles vanem tütar. „Kas ma võiksin saada natuke toitu ja mima sellega tema juurde; ma oleksin õelunud seda juba eile, aga — —“

Laps ehmus ja punastas. Eile nimelt ema oli väga halvast tujus, nii et ta ei julgenud rääkida temaga.

„Ma korraldan kohe üles korvi,“ ütles ema. „Ja siis võivad teised minna sinuga ühes: see on neile häa, kui nad lähevad väikesesse õhku.“

Ta nägi tütre silmist nagu palvet, et ka teised võiksid minna temaga ühes, ja kui nad läksid ära õnnelikudena, mõttes ta iseenesest: „Oh mind, kes ma olen alati nii külm ja enesearmastaja!“

Oli palju tööd, kuid kõik näis minevat nii kergesti ja huvitavalt. Kõik oli hoo-
pist teitsiti kui töötades raske südamega.

Tüdrukul imestasid isekeski, kuidas kõik läks sel päeval nii kergesti nagu „õliga määritult!“

Mees tuli tuppa, kui ta oli puistunud lund oma jalgaletel väljaspool ust; ta näis nii väsinud ja kurb.

„Mõtle, kui ta sureks ja jätaks sind üksinda,“ sosistas hääl näitse hinges. Ta võttis tugiotsi ja palus meest istuda kamina ees, „kuni ma keedan hääd tassi kohvi,“ sest sa näid olevat nii väsinud ja külmanud.“ ütles ta.

Häälkõla, millega ta rääkis, silitas natuke kurbusekortsit mehe otsaesisel.

„Üks hobustest on haigestunud,“ ja ma ei tea, mida teha temaga.“ Nagu harilikult ootas ta kuuld palju kaebust ja hädaldamist ja valmisitas ennast sellele ette. Aga tema suureks imestuseks ei järgnenud midagi sarnast.

Kui kohvi oli valmis ja laual, pani naine oma käe mehe õlale ja küsis, misugune hobune oli haige, mis tal vigas jre. — „Joo nüüd kohvi, siis lähen ma sinuga seltis välja.“ Lisas ta, kui mees oli vastanud tema küsimustele, olles ise väga imestunud selle üle, mis küll on juhtunud tema näsiga; ta oli ju nii nagu vanal ajal hääl päevil, mida ta uskus olevat mõõdas igavesti.

„Häa uue aasta algus!“

„Korraga läks naisele kõiks selleks!“ „Oh, nüüd ma tean, nüüd ma saan sellest aru!“ hüüdis ta. „Ma mõtlesin, et mu uueaasta kingitus muudab teisi, aga selle asemel on ta muutnud mind. Mul on need silmad — silmad, mis võivad näha Jumala armuande ja õnnistusi mulle; ennem ma vaatasin ainult eel raskustele ja üksluisusele. See oli tõesti parim uueaasta kingitus, mida võisin saada, ja see peab olema kogu mu eluajal õnnistuseks mulle enesele, sulle, lastele ja kõigile, kellega puutun kokku.“

„Häa uue aasta algus!“

„Korraga läks naisele kõiks selleks!“ „Oh, nüüd ma tean, nüüd ma saan sellest aru!“ hüüdis ta. „Ma mõtlesin, et mu uueaasta kingitus muudab teisi, aga selle asemel on ta muutnud mind. Mul on need silmad — silmad, mis võivad näha Jumala armuande ja õnnistusi mulle; ennem ma vaatasin ainult eel raskustele ja üksluisusele. See oli tõesti parim uueaasta kingitus, mida võisin saada, ja see peab olema kogu mu eluajal õnnistuseks mulle enesele, sulle, lastele ja kõigile, kellega puutun kokku.“

„Häa uue aasta algus!“

„Korraga läks naisele kõiks selleks!“ „Oh, nüüd ma tean, nüüd ma saan sellest aru!“ hüüdis ta. „Ma mõtlesin, et mu uueaasta kingitus muudab teisi, aga selle asemel on ta muutnud mind. Mul on need silmad — silmad, mis võivad näha Jumala armuande ja õnnistusi mulle; ennem ma vaatasin ainult eel raskustele ja üksluisusele. See oli tõesti parim uueaasta kingitus, mida võisin saada, ja see peab olema kogu mu eluajal õnnistuseks mulle enesele, sulle, lastele ja kõigile, kellega puutun kokku.“

„Häa uue aasta algus!“

Milline peaks olema hääd Jeeseuse Kristuse sõdur.

Päästesõdur peaks mäletama alaliselt, et maailma silmad on pöördud temale, ja et inimesed ei hinda tema välise ülalpidamise järele ainult tema isikliku usku, vaid nad moodustavad sellest üht kindlat vaadet Päästearmeele. Nad tõendavad, et terve Armeed on sarnane kui see üks sõdur, keda nad tunnevad.

Ta peaks ka tuletama meelde, et tema seltsiliste silmad on pöördud temale. Kõik inimesed saavad kergesti mõjutatud teistest, kellega nad puutuvad sageli kokku, ja sõdurid võivad isna hõlpsasti võtta eeskujuga oma teistest seltsilistest.

Sellepärast peaks sõdur pidama ennast sarnaselt üleval, et igas väikeses üksikasjas ta võiks näidata hääd eeskujuga, ja seda isearanis, „kui ta on pöördumate keskel.“

Nurgakivi.

I. Peetr. 2:6.

Keei õpetlane-urija, tuntud mileraloo, kes huviga korjas kive ja oli nende küljes kinni, haigestus raskesti; ta kannatas kuu aega ja tundis oma elujõudu kaduvat. Kuid see aeg sai talle pöördepunktiks elus. Ta pöördus Kristuse, Jumala poja poole. Sageli kõneles ta nüüd oma lahkumise, ja nimelt täs haruldast rõõmu. Kuid ka surmatund ei tulnud veel, haigus taganes, jõud hakkas jälle tagasi tulema. Terveks saanud, ütles arst talle: „Sõber, millest see tuli, et sa seokord nii suure rahuga mõtlesid oma surmale?“ Nauratusega, mis väljendas õndsast rahu, vastas õpetlane: „Tahan sulle seda imelt selgitada: olen leidnud kivi, mis on alulisem kui kõik teised, mida otsisin ja leidsin; kannan seda enesega kaasas ja võtan ta kord kaasa igavikku; see on nurgakivi, millest on kirjutatud: „Vaata, urina pannen Sionisse ühe äravallitud väga kalli nurgakivi, ja kes tema sisse usub, see ei pea mitte häbises saama.“

Jah, armas lugeja, kõiges, millele muudu inimene ehitab oma õndsuse ja lootuse, peab ta häbises saama; siin ainult ei jää ta häbises.

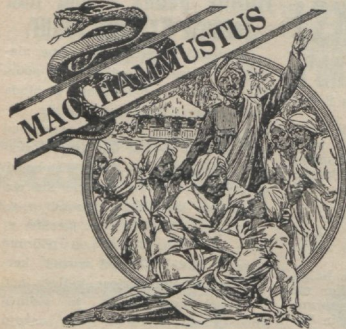
gasid ja tema istus veel oma mehega ahju juures.

„Täna oli hääd päev,“ ütles mees, sest hobune oli nüüd parem ja päeva jõokool tehti ning õeldi palju hääd, nii et elu näis kõigile heledam ja valgem, kes elasad talus.

„Häa uue aasta algus!“

Huvitat jutustus
päästeohvitseri
märkmete raamatust.

„ELU olen saatuses,“ ütles keegi jõukas kaupmehes ühel päeval Arme ohvitserile. Mõlemad mehed vaatasid üksteisele, kuid kapteni ei oodanud enam teist märkust, vaid ütles: „Elu olen usust.“

„Näidake mulle,“ ütles teine tõsiselt, „et kristlikuks, mida teie nähtavalt mõlete usul all, on tõesti rohkem kui hulk valitud kombeid, tseremooniad ja õpetusi; näidake mulle, et sel on illoomaliku jõud Jumalast, mis kuulub sulle; näidake mulle, et sel on edasilükkav jõud, mis võib juhatada inimese hinge mõtetes, sõnades ja tegudes ning tuua kaasa rõõmu ja puhtust elus! Siis ma olen valmis ühinema teie vaatega, et tõsi-ene elu olen usust.“

Päästeohvitseril oli kriitiline silmapilk. Siis tuli tal äkki midagi meelde, ta otsis oma taskust ja leidis säät kirjja misjonäriilt Indias. „Siin on üks kiri,“ ütles ta, „mille sain hiljuti kelleltki ohvitserilt misjonäriilt — Indias, ja see võib-olla aitab meid. Säl räägitakse ühest tema pärimaalahest-abilisest,“ ütles kapten näiva rahuldustundega.

Teine ei olnud sugugi liigutatud, kuna salvatsioonist luges: „... enastin Daya Das on tähelepanu äratav pärimaala ohtu. Ta on üks neist, kes on kiusatud ja läbikatsutud ja on nüüd kui puhastatud kuld. Das on tõotanud aastaid raskeis olukordades, ta ei ole näinud, et suured rahvahulgad tuleksid koosolekuile, samuti pole ta näinud palju otsivaid hingi kaheksapingil. Isegi siis, kui ta seisis kord nägu näo vastu surmaga, väljendas ta auulist usku Kristusesse, usaldust, mis kasvand tema usuliste kogemustega. Neil päevil oli kahuhirm ühes külas, mis kuulub tema ringkonda, sest üht juhtivat isikuist hammustas kobramadu. Oeldakse, et selles ringkonnas sureb iga aasta umbes 30.000 inimest ussimammustusest. Prillimadu, nagu nimetatakse suurt mürgist kobrat, on alaline hädaohut pärimaalaile. Kui mees läks koju oma töölt, juhtus ta jalga kogemata koomistama vastu pikka, valulise helekollast suurte madu. Oli liig pime, et ta oleks võinud näha selgesti kogupilti, ta kuulis ainult päletungiva hülgase susinat ja mõistis, et ta on hammustatud. Tema hirmuäratav hüüd kutsus kokku kõiki külalannik-ke, ja päästeohvitser, kes juhtas sel korral külastama just seda küla, tuli ühes küllaga.

Ei olnud aega lõigata välja haava, põletada seda või teha midagi muud selle ravimiseks. Ohvitser teadis, et mürg tungib kümne minuti jooksul verre, ja surm järgneb mõne minuti pärast päale selle. Kuigi võtta ette midagi rutuliselt, siiski on vähe lootust. Mees ise mõistis seda, kuusis siia-sinna ja väljendas lahkumissõnu.

Ei olnud kõige kergem ülesanne rääkida selle küla Jeesusest. Teimesed olid kõvad hindud. Aga nüüd nägi Daya Das võimalust ühendada oma Päästjat.

„Ma võin aidata teda, ma võin aidata teda,“ hüüdis ta, ja rahvas vastas temale teed, nii et ta jõudis

sureva meheni. „Kas ma tohin paluda Jeesust Kristust, et ta parandaks teda?“ küsis ta omastelt. Nad andsid kohe luba selleks ning sellele järgnes, mis näis olevat võitlus valgu ja pimeduse vahel. Tund tunni järele palus pärimaala-ohvitser, ja oli selge, et Kristuse võit võitis saatana jõu. Mees jäi ellu.

Mitme kuu jooksul külastas ensain meest iga päev ja palus alaliselt, nii nagu ta alanud sel mälestusrikkal hirmal õhtul.

Ei või imestada selle üle, et natuke hiljem igatsesid hindud teada selle imelise jõu allikat, mis tulnud tema ellu ja päästnud teda. Siis juhatas ensain Daya Das oma palvelast Kristuse juurde.

„See on auline jutustus,“ ütles päälkulaaja. „See on imehää näide Kristuse jõust. Aga see näib olevat täiesti uskumatu. Ma arvan, see pärimaala ohvitser on ühes kasvunud misjonikoolis või muus sarnases kohas. Teiste sõnadega, ta oli kristlane, sellepärast et ta kasvas üles kristlikus olukorras. Teie jutustus räägib edasilükkavast jõust, aga...“

„Kuulake edasi mu sõbra kirja,“ ütles kapten.

„... Daya Das on kasvatatud üles kui tuugev hindulane. Ühel päeval, kui ta oli väljas, nägi ta mõnd valget inimest india riituses, kes laulsid tema keeles laulu. Nad moodustasid pooringi, mängisid oma instrumente ja jutustasid imelist lugu. Uudishimu haaras Daya Das'i ja ta peatus ning kuulutas neile. Siis ta kuulis esimest korda jutustust Jeesusest ja Jumala päästmiskaitse tervele maailmale, ja mõne näidala pärast oli ta alandunud kaheksapingil ning võtnud vastu Kristuse oma isiklikuks Päästjaks.

Das'il oli väga palju õppida kristlusest, ta külastas Arme kooli ja kasvas iga päev vaimulikult oma kogemust. Ühel päeval overdas ta iseenasti, et minna oma rahva juurde, et jutustada neile tuugeva, tõise ja jõurikka usu väärtusest ning tarvidusest.

„Kuulake veel ainult mõni silmapilk,“ ütles kapten, „siis on veel mõned read, mis on kasuks meile, see kõlab sarnaselt: Teie olete kindlasti rõõmus kuuldes, et ensain Daya Das on nüüd tüübi kaastõoline, kes aitab kuulutada evangeeliumi puudust kannatavates ringkondades, ja see abiline ei ole keegi muu kui mees, keda madu hammustas.“

PIIBEL.

PALVES meie rüügine Jumalaga, ja sõna läbi Jumal räägib melega. Selle läbi meie saame rohkem palvealmeid, ja meie õpinema paluma peame, kui meie oleme lugenud Jumala sõna. Alles siis, kui meie loeme piiblit palva sõnadega, võib ta muutuda meie riiklikuks õnnistuseks. — Aga ära ole rahuldatud piibli lugemisega küüls. See on ainult harva üleshitamist. Sellepärast loe ise oma piiblit üksi olles.

Miljal pean ma lugema oma piiblit? See on küsimus, millele igrakts peab ise vastama. Erilised olukorrad ja välised tegurid võivad mängida siin oma osa, aga see on mitmete kogemus, et hommikutunnil on kõige parem. Kui sa paned piibli lugemise esimeseks punktiks oma päevakavas, siis sa oled kindel, et sa jõud teha seda. Ja teiseks sa oled siis kindel, et oled alanud oma päeva õieti.

VANA AASTA JA UUS AASTA.

LASKE ette eesriie jälle ühel aastal! Olgu häa või halb, pikk näidend on lõppenud.

Kuigi meie edasi liikkaksime lõpu viimasel hetkel, püüdes võtta kõike võimaliku lohutust sellest õnnelikust päättükist meie elus, või kuigi meie läheksime tagasi kiiresti, rõõmsalt, sest aasta 1933 võib tähendada palju valusaid hetki, ometi see on lõppenud.

Mida oleme maha jätnud möödunud aastaga? Mõeldes tagasi muredele ja raskustele, lootustele, kavatsustele ja pingutustele, mida oleme nüüd maha jätnud?

Ainult mälestus, ütlete? Ainult piltide rida mälestuste võlvil või ainult uus varustus piltide näitusele, mis võib olla sulle tud ja külastamata. Kuid ühtki hetke ei või elada ja siis maha kustutada.

Alatus ja ebauphuus, omaarmastus ja vägivald, uskmatust ja tänamatus ei sure, kuigi aastad on möödunud. Nad tõusevad üles ja saavad jälle elavaks, ümbermuudetult halastamatu eluseaduse poolt, et hävitada teie tulevaste aastate lugu.

Tõmmake koomale kuub enese

ümber. Kätemaksu tuul puhub kõljal pimeduses.

Aga kas ei ole mingit kaitset kohutava tuleviku eest? Kas peame vaatama kokhunud silmil, kui eesriie kerkiib jälle üles, ja mängitakse kätemaksu kurbmängu, kuma selle sekka kostavad Igvikku kellalöögid?

Uue aasta uus hääl.

Siin vastab üks teine hääl: „Ma olen sind igavese armastusega armastanud.“ „Tulge minu juurde kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete.“ „Need, kes mind vara otsivad, leiavad mind.“

„Kui teie usete tunnitate oma pattu, on tema ustav ja õige andestama teie pattu ja puhastama teid kõigest ülekohtust.“

Kas võib möödunud ära unustada? Mitte teie mälestusest, kuid Jumal on tõotanud unustada seda. Teie pattu ei tuletat Jumal sulle meelde, kui oled otsinud Tema andestust. Tee uus algus uue aastaga, lastes, et Jumal Jeesuse Kristuse läbi valvaks sinu elu üle. See otsus on hääl, ja tagajärg, mida sa lõikad, on õigus ja rahu ja rõõm igavesti.

USALDA TEDA!

KEEGI noor hollandlane oli mures oma hingedaastamise pärast ja reisib Londoni, et esitada Spurgeoniile suure ja tähtsa küsimuse: „Mida ma pean tegema, et saada päästetud?“

Kui noormees tuli Spurgeoni vastuvõtmistuppa, esitas ta selle küsimuse oma viletsas inglise keeles.

„Kuskohast teie tuletet?“ küsis Spurgeon.

„Ma tulen Vlissingeni linnast Hollandist, härra õpetaja.“

„Ja teie tahate teada, mida teha, et

„Kapten,“ ütles ärimees enne lahkumist, „on siiski olemas midagi minu teoorias saatuse kohta.“

„Ja muidugi,“ ütles kapten ruttu, „aga —“

„Aga,“ jatkas ärimees, „teie usute ainult palju rohkem. Olen täiesti veendunud selles, loetud kirja läbi ja eriti loo läbi maohammustusest ja kuidas hammustatud mees sai terveks.“

„Hää küll, Jumal olgu siis tänuatud maohammustuse eest,“ lisas kapten naerataides.

saada päästetud? Teie olete võtnud ette pika reisi, et saada vastust sellele küsimusele. Teie teate ju vastust: „Usu Issanda Jeesuse Kristuse sisse, siis saad sina õndsaks.“

„Aga ma ei või uskuda Jeesust Kristust.“

„Teie ei või uskuda Temasse, ütlete ette? Ma olen uskunud Temasse mitu aastat, ja usaldan Teda veel praegugi. Aga kui teie teate midagi halba Temast, siis selge ka mulle, sest ma ei taha, et Ta petaks mind ninapidi vedades.“

„Ei, õpetaja härra, ma ei tea Temast midagi, mis oleks Tema vastu.“

„Aga mispärast teie ei või siis usaldada Teda? Kas teie usute mind?“

„Jah, ma usun ja usaldan teid.“

„Aga teie teate ju nii vähe minust.“

„Jah, ega ma palju ei tea, ainult seda, et teie olete armuõpetuse kuulutaja; aga ma usun, et teie olete kohtlane, sellepärast usaldan teid.“

„Teie ütlete, et teie võite uskuda mind, aga samal ajal ütlete ka, et teie ei või uskuda Jeesust Kristust. Siis teie peate ju teadma midagi halba Temast. Teatage mulle ka, mis on see.“

Noormees vaikis vähe aega. Siis ütles ta: „Nüüd ma näen ja mõistan! Ma võin tõesti usaldada Teda! Ma ei või teistki kui uskuda Teda. Ta on nii hääl ja armurikas, et ma pean uskuma Teda.“ Ja särava näoga lisas ta: „Jumalaga ja suur tänu, härra õpetaja. Nüüd ma sõidan tagasi kodumaale. Kõik on korras!“

MISPÄRAS?

Kirjutanud major A. W. LOCKYER.

OLI õhtu. Ius tähine taevas. Istusin kodus ja valmistasin ette pühapäevastele koosolekutele. Äkki koputab keegi valjusti uksele. Mu näine avas ukse ja kutsus mind vastu võtma küllalisl. See oli hästireiitatud mees, kuid näost võis lugeda, et tal olnud rasked läbielamised. Ta tuli, et jutustada mulle oma lugu, ning ma kuulasin suure huviga, kui ta avastas mulle oma kogemusi. Tähed särasid nagu enamigi taevavõlvi, ka kuu oli kõrge ning kumast oma tähesse, aga meie istusime ja kuulatasime oma küllalise pimedaid läbielamisi.

„Olen veel noor,“ ütles ta, „kuid olen läinud läbi põrgu. Suure sõja algul andsin end üles vabatahtlikuna ja teenisin 4 aastat vägedega Prantsusmaal ja Flandrias. Selle aja jooksul haavati mind kolm korda, ja vangistati. Pääle mitmesugused rasked läbielamisi lahkusin neilt mait ja läksin Inglismaal haiglasse, murduid ihulikult ja nõrkenud erkudega.“

Pääle pikka ravimist ma tervenensin ja pöördusin koju, kus töötasin jällegi oma isa äris, nagu ma teinud seda enne sõtta minemist. Teatud ajal läks kõik hästi. Abiellusin kena kristliku neiga ja asutasime ühise kodu. Mõitlesin, et mu rõõmukarikas on ääreni täidetud, kui Issand andis meile armsa tütre. Olin õnnelik oma kodus ühes naisega ja lapsega, olles rahuldatud oma seisukorraga ja edu-ga ärielus. Õhtud mõõduis kodus üheskoos naisega, vahetevahel tulid ka ärisõbrad ja meil oli seltskondlik koosviibimine. Näis, nagu taevast poleks ühtki pilve, kõik tähendas ette hääle tulevikule.

Siis ilmus minu ellu keegi nõnda nimetatud sõber, kes viis mind kaasa restoranidesse ja kõrtsi. Selle ajani olin maitseid üsna harva alkoholi, kuid lühikese aja pärast hakkasin himustama kangete jookide järele. See võttis minu üle võimust, kuni ma ei igatsenud elust midagi muud, kui klaas kanget jooki. Mõnused õhtud kodus kuulusid minevikku, ja sageli ma ei tulnud ärist otsekohe koju, tulin alles varastel hommikutundidel, õhles veetnud terve õö ühes nende „sõpradega“. Vähehaaval kaotasin kõik huvi kodu ja äri vastu, viimaks käisin halvasti ümber oma naisega, kes oli lubanud „armastada ja rõõmustada“ mind, ning viimane hirmus needus oli, kui ma kirusin ja löin oma armast tütrat. Selle järeldusel lahkus mu naine kodust, lubades kunagi mitte enam tulla tagasi. See aitas kaasa, et ma langen sin sängavaimaie pattudesse, ning vajusin täiesti pattudesse ja ülekohtusse. Mõitisin oma kodu ja raiskasin raha juomisele, ning lõpuks jõudsin sarnasne olukorda, et isa pidi vallandama mind töölt. Sel ajal olin langenud täiesti ja ma ei teinud muud kui lõin. Lisaks sellele langen uuesti närivaltuse kätte, mille all olin kannatanud juba sõja ajal. See võttis täie võimuse mu üle.

Lahkusin kodulinast ja läksin Londonisse, kändides osa maad ja teise osa saades kuskile taluniku vankri äärele, ning nii ma jõudsin oma eesmärgile, kus hulksin sihti. Mul ei olnud raha, ei sõpru, peagi kaotasin oma lootuse, ja lõpuks olin ka ilma päävarjuta ning hulksin Londonis mõõda jõekallast. Kella 11 ajal õhtul istusin pingile, kus oli

palju teisi minu sarnaseid mehi. Oli külm õö, ja kõik, mida omanis terve maailmas, oli seotud taskurätti, mida panin enda kõrvale pingile. Ärguses lamasin pingil, katsudes magada, kuid oli liig külm. Istusin käed taskus, tõmmates ennast kokku ja püüdes soendada end nii palju kui võimalik. Mitte kaugel mu istumis-kohast olid kodud, sõbrad, toidus, see voodi — aga midagi neist hästi asjust ei olnud mulle. Olin kaotanud need. Istudes sääl, küsisin iseenselt: „Mispäras? Mispäras?“

Mõitlesin oma naisele, keda ajasin kodus minema, igatsesin oma tütre järele, keda löin, ning mõitlesin oma mugavale voodile, mida omanisin kord. Kuid see oli ainult unenägu. — Mul ei olnud midagi ja ei võinud

tahta midagi kui juua kangeid jooke. Kas oli väärt jatkata sarnast elu? Sääl oli Thamesi jõgi, just teisel pool võret, millest võisin hüpata üle ning lõpetada oma viletsust, külmust ja üksindust. Olles sarnastes mõtetes, kuulsin jalasamme, ning nähes pimedas minisugust univormi, mõlesin loomulikult kordnikule. Tõusin üst ja tahtsin minna ära, kuid minu ütlatuseks läheney koju ei olnud kordnik, vaid Päästearmee ohvitser, kes tuli minu juurde, ning võttes kinni mu käest, ütles: „Vend, kas teil ei ole, kus magada täna öösel?“

„Vend“, see oli esimene kord päale mitme kuu, et keegi kõneles minuga lahkesti, ja see tõmbas minu südamekeeli. Vaatasin temale, nägin lahket nägu ja tundsin, et siin on mees, kes

tahab ning võib aidata mind. Vastasin: „Mul ei ole kuskil ei sõpru, ei kodu, ei midagi, milleks elada.“

Ta kutsus mind, et ma läheksin temaga ühes — ning nii meie läksime mõlemad üle silla suurde, hästi sooja ja mugavasse majja.

Esimene asi, mis kütkestas mu tähelepanu, oli kauss sooja supiga ja suu leivaviilale selle kõrval, ning minu suureks rõõmuseks see anti minu. Siis seda suure isuga ja palusin veed, mida mulle ei keelatud, vaid pakuti mulle abi nii palju kui võimalik. Pääle selle juhutati mind vannituppa. Pääle hää sooja vanni, mille olaksiks ma ei olnud saanud kuue viimase kuu jooksul, vildi mind sooja magamistuppa, kus voodi oli juba valmistatud minuile.

Läksin otsekohe voodisse ja magasin sääl välja oma väsimust.

Järgnevat kuue nädala jooksul magasin alaliselt meeste õõmajas, kus sain toitu ja voodit iga ööl, ning päeval tegin mitmesuguseid väikesed töid, mida ohvitser andis mulle. Nädala jooksul võtsin osa ka koosolekust. Koosolekud olid alati valmistavad, palju lauluga ja muusikaga, ja mu südant kütkestasid lootsurikkad kõned mitmete ohvitserite poolt, et „Jumal võib päästa kõige halvemaid“ ning et „Ta võib anda tagasi rõõmu ja õnne igale inimesele.“

Ühel õhtul pääle koosolekut tundsin, et pean rääkima kellelegi oma seisukorra üle, ning palusin adjutantit võtta mind oma jutule. Jutustasin temale oma loo ja küsisin, kas on mingit lootust ka minule. Sääl, tema kontoris, ta jutustas mulle Jumala jõust päästa, ja meie alandasime oma põlved, üheskoos paludes Jumalat andestada mulle patud Kristuse pärast. Tõusin üles oma põlvedelt, tundes, et Jumal andestas, ja ma olin uus inimene.

Järgneva nädala jooksul leidsin, et uus päästmise eht oli auline kogemus, ja kuigi kiatusus ka säelki ma tundsin Jumala värge, mis hoidis ning kaitses mind. Pääle järgneva kuu lõppu palusin jälle, et võiksin rääkida adjutantiga, ning siis küsisin, kas ei oleks võimalik, et ma saaksin jälle ühendatud oma isaga, emaga, naisega ja lapsega.

Leptusbüroo kaudu tuli adjutant kontakti mu vanematega. Ta seletas täielikult mu seisukorda ja muudatusi, mis sündinud minus, ning 48 tunni pärast olid mu ema ja isa rännanud terve pika tee Londonisse, ning tervitasid mind uuesti kui oma poega.

Läksin nendega ühes nende koju, ja siis püüdsin puutada kokku oma naisega ja lapsega. See oli raskem kui olin aimanud. Mu naine ei võinud unustada minu ümberkäimist temaga ja ei võinud uskuda, et minus on sündinud muudatus, aga jällegi adjutantid abiga võttis lehitada aset ning ma sain uuesti ühendatud oma naisega ja armsa lapsega.

Mu isa võttis mind uuesti oma ärisse, kindustas meile uue kodu, ja meie algasime uuesti jumalakarutse ja õigluse alusel ehitama kaunist ja rõõmumust tulevikku.

Tulin elama teie ümbruskonda, ja tundsin, et pean jutustama teile oma lugu ning paluma teid tulla vaatama minu kodu, mis on järeldus Issanda Jeesuse Kristuse päästmisele.

Olen õnnelik Tema teenistuses, leian rõõmu oma kodus üheskoos oma naisega ja lapsega, tunnen rõõmu urides Jumala sõna ja jälgin iga päev Teda Ta järgedes.

Sarnane oli lugu, mida kuulsin, ja kui me pölyitasime ning palusime, kadus pimedus, ning hele päästmisevalgus voolas tuppa, sest kadunud hing oli leitud, lootuseteta hing oli saanud.

(Lõpp T. lhk.)

Üle kõrve laia laane.

Ragnar Ahlberg.

Üle kõrve laia laane õine loor end lautas,
pimedus kõik kinni kattis, helid sürd tumedas.
Ainult kolm meest pidulikult üle liiva rändavad,
kuna taevataht neil särab kalliskivi läikega.
Mis on teie reiesiepmärk? Kus kord lõpeb teie tee?
Miks te, hommikumaia pojad, kodu maha jätsite?
Kas teid meelitas suur rikkus ja maailma toredus?
Kas on kõrvelliiva pandud õnne kuldne varandus?
Vainke küsija, sind palun: Astu nende jäljisse.
Siis saad näha, kuhu viimaks kõrvest läbi viid need tee.
Maine helk ei pimestanud neid, ei õmetempli läik. —
Sammud lõpevad sääl, kus on lagunud omi sissekäik.
Aga ösel, kui teekäijad hommikuvaalt lahkusid,
seda omni külastas siin Taaveti soost kusingas.
Tema, suurim kõigist ma pääl üal olnud kuningasit.
Tema jälga targad mehed alandlikult palumas.

Üle maise laia laane õine loor end lautas,
inimkonna õndsuslootus oli ohkel surmas.
Üle kõrve õudse liiva inimkond läib orjuses,
otsib päästmist pimedusest niidä maailma kurbuses.
Mingit lootust! Mingit päästmist! Surm siin ikka luurab meid
nagu nälgind kiskja lõukoore. Kõrvest pole pääseteid.
Oh mis ime! Jäljed liival! Tarkadest jäänd järele,
tähe valgel juhivad meid Petlemma sõimele.

„Krigisrapet!“ juubunumber 1924.
Tõlkinud H. V. Dahl.

PALVE.

KUI sa palud, siis tule meelde, et sa kõneled Jumalaga. Andku see su palvele jõudu ja tehku seda otsekoheks ning tõsiseks. Palu andeks kõik oma eksitused. Pane kõik oma igatsused Issanda ette, ükskõik kas nad on suurend või väikesed. Sa leiad, et kui sa kõneled Jumalaga kõigi oma raskuste üle, siis on sul palju kergem vaadata nende vastu ja võidelda nendega. Aga ära palu ainult enese eest. Palu jumalariigi eest, oma sugulaste ja oma sõprade eest. Ära aga unusta ka tänada Jumalat palves kõige eest, mida Ta annud sulle, ja selle eest, mis Tal on veel valmistatud sinule. Ära lõpeta kunagi ennem, kui oled kindel, et sa omaid Jumala õnnistuse. Ütle nii nagu Jakob: „Issand, ma ei lase sind ennem kui sina mind õnnistada.“
Oled sa olnud kogu aeg hooletu oma palvega, siis alga nüüd uuesti. Palve teeb sind tugevaks, rikkaks ja rõõmsaks.

Jõulu mälestusi.

li kuulis nüüd esimest korda jutustust lapsukesest Jeesusest ja inglitolaulust. Ta oli liig väike, et mõista rohkem kõigest sellest, kui et praegu oli mingisugune väga suur püha, aga tema imestavad silmad panid tähele väga palju uut, ja mulje, mida ta sai, kestis terveks eluajaks. Kuuse otsas säras isegi kõrgel üleval täht. Anneli võis näha seda, pään sirutades. Ja paela otsas rippus väike ingel. Ta mälestas veel nii palju kuuldud jutustust, et inglid laulsid, ja jõuluajal ta pugus mitu korda kuuse juurde ning vaatles väikest inglil. Kuldsed käbid, väike ahv, mis rippus kummi otsas, rohelise papagoi ja teised imelikud asjad toodi kõik teise tuppa. Ka jõuluvana tulek oli väga huvitav. Anneli oli täiesti ehmunud, kui ta rääkis temaga, ja vaatas hirmuga oksalisele kepile. Aga ta ei võinud küll öelda, et ta olnud alati hää ja sõnakuulelik, ehk küll ta kartis hirmust keppi. Siiski kadus kõik hirm, kui jõuluvana võttis seljast oma koti ning asetas pörandale kätkesse Anneli Mollyle. Anneli tegi nixsu suures kiiruses ning tõttas, vaatamata, mida kott veel sisaldas, kätkiga oma armsaima nuku Molly juurde.

VÄIKE Anneli vaatas suurte siniste imestavate silmadega oma uut ümbrest. Kindlasti tundis ta ennast natuke imelikuna ja tal oli puudus ema järele, kuid uued muljed võtsid temalt peagi imeliku puuduse tunde, ja see ei võinud ülekaalu. Anneli oli ainult nelja-aastane ja surm oli võtnud talt ema. Kui ta valmistas ennast ette oma viimsele teekäigule, kust ükski ei pöördu enam, hoolitses ta ka oma silmatera eest, et tema ei peaks kannatama puudusi pärast ema surma, ja jõukas talu võttis Anneli enese juurde kasvandikuks.

Säär oli kõik uus ja hoopis teistsüü kui kodus ema juures. Kustutatama mälestuse jättis Anneli uus lillarüüdule kleit ja soojad villased sukad, mille valmistamist ta jälgis suure põnevusega ja nähtava huviga. Kõige huvitavam oli, kui poolvalmis sukka prooviti jalga ja tikud olid igalpool ümberringi.

Kui Anneli oli jõuluõhtul riietatud uutesse riietesse pealaest jalavarbani, jäeti teda üksinda, ning tal oli palju aega kõike tähele panna. Igatihele näis olevat kibe rutt. Anneli ei võinud mõista, mida nad toimetasid ja talitasid. Keegi tõi sisse suure kuuse. See viidi otsekohe saali, mille ukseid lukustati päälle sellele. Anneli ei olnud kunagi enne näinud midagi sellesarnast. Ta tahtis häämelega küsida, mis pärast mets toodi tuppa, aga kõigil täiskasvanuil näis olevat nii kange rutt, et ühelgi ei olnud aega kuulata, mida sarnane väike tüdruk ütles.

Natuke hiljem avati jälle saali ukseid pärani. Anneli otsustas nüüd minna ise vaatama, mis sääl juhtub. Ta piilus saali. Udishimu muutus üllatuseks. Saal ei olnud muud kui valguemeri. Kõik lambid lae all olid süüdatud, ja kuusk, mis oli muutunud äkki nii ilusaks ja kenaks, oli täidetud säravate küünaltega.

Vähe aja pärast said ka täiskasvanud aega tulla saali ja olla sääl üheskoos lastega. Anne-

Kõige aulisemalt seast tal meele jõulupüha mitu aastat hiljem. Natuke enne jõulupühi juhatas Jumal Anneli samme Päästearmeesse, kus ta kuulis Päästjast, kellest ta kuulis jutustust juba esimesel jõulupühil, kui ta oli kasuvanemate juures. Nüüd võttis ta Teda vastu kui isiklikku õnnistegijat. Kui Anneli astus siis Päästearmeesse ruumidesse, kus särasid jõuluküünlad, haaras teda tunne, sarnane esimesele jõulule uues kodus. Sel korral ta ei näinud aga suurt, jõuka talu saali pidehtes, vaid ta vaatas otsekohe taevasse, kus Päästja ise on igavene valgus.

Mõteldes jõuludele, õnnistab Anneli alati oma kasukodu ja kasuvanemaid, kelle juures ta viibinud enamasa, ja tal on igatsus kiita alati Jeesust terve südamega, sellepärast, et Ta annud oma armu ja kutsunud teda võitlema, et kord pärida taevariiki.

Esimesed jõulud ära kodust.

VÄIKE Miia oli kogu aeg olnud oma vanemate hoole all, kuid nüüd sõja ajal ta oli sunnitud lahkuma säält ja elama oma tädi juures. Elu sääl oli hoopis teistsugune, ei olnud enam armastavat emahoonet ja õrnu sililataid käsi. Tädi oli koim last, ja kõik ta aeg oli pühendatud neile, kuna Miia tundis puudust ja igatsust oma kodu ja vendade järele. Aeg venis pikkamööda — kõik ümbritsus oli võõras, ei olnud kedagi sõpraga ühtki inimest, kellele rääkida oma väikeste südamevalutsusi. Koolis oli aeg küll lõbus, aga siis need igavad päälõunased tunnid!

Jüdis talv. Lumetaat külvas oma pehmeid helbeid üle terve ma ja katits selle õrna valge puhta lumekattega. Miia vaatas aknast välja ja tal-

le tulid meelde sõnad, mida ema öelnud talle nii mitu korda: „õndsad need, kes puhtad südamest, sest need peavad Jumalat nägema.“ Oh kuidas ta igatses olla siia siit last, kaugele, kaugele... Lignesisid jõulud. Kõik ootasid seda suure igatsusega. Ka Miia ootas neid, sest siis oli ka pühapäevakoolis jõulupüha. Näis, nagu see oleks ainuke juhtumine terve jõuluajal, mis valmistab talle rõõmu. Miia külastas hooliga igal pühapäeval pühapäevakooli, kus talle räägiti nii palju lugusid Jeesusest ja Teema elust. Ta kuulis sääl, et ka Jeesus omaksed ei mõistnud Jeesust ja Ta pidi olema mitu korda üksinda. Sageli ükski olles mõttes ta, kuidas Jeesus ka oli kord väike laps ja elas (Lõpp 8. lhk.)

Hukkumine või päästmine.

ÜHEL minu tuttavat noormehele oli jumalakartlik ema, kuid jumalakartmata isa, kellelt poeg õppis juba varases eas seda, mis hävitas ta ihu ja hinge. Ta ütles julgelt ja sagedasti: „Ei ole mingit Jumalat ja ei ole midagi hukkaminekut.“ Kuid Jumala sõna pühad seletada nende olemist üsna tõsiselt ja selgelt. Ja ainult silmapilk pärast surma saab igaks teada, et Jumal on olemas ja et nad peavad aru andma Tema ees, kelle silmad tungivad kõigest läbi, ja et siis on liig hilja saada Temaga lepitatud.

See noormees külastas ühes oma seltsilistega üsna sageli üht koosolekusaali; ja et tulnud siiski selleks, et kuida Jumala suurest armastusest inimeste vastu ja Kristuse ohvrist patuste eest, vaid ta tuli sinna, et rikkuks rahu nii palju kui võimalik.

Ühel õhtul, kui hingevaenlane tarvitas teda oma tööriistana, kuulutas keegi jutustaja Jumala rikkast haldusest suure jõuga ja armastusega. Korraga peatus ta oma kõnes, näitas sõrmega sellele noormehele ja ütles hoolatades: „Noormees! Sa ei naera selle üle, kui Jumal pakub sulle oma armu, kui sa lomad surmavõid! Sa ei taha kunida praegu midagi Jumalaga, aga sa loovad Teda, kui pead kord selama, nagu nõu vastu igavikuks!“ See, kellele need sõnu öeldi, katsus raputada eneselt tõsiselt sõnu; temale öid Jumal ja igavik alati tühiised laused. Ta tahtis nauidea elu ja teha ainult seda, mis talle eneseld meeldis, ning peletada kõik karust Jumala ja Tema sõna eest kaugele oma mõtetest.

Aga ühel päeval, kui mu noor sõber oli väljaja latumasa, libises jalg äkki alpiniskoorrel, ta kukkus tagurpidi maha ja haavas oma pääd raskesti.

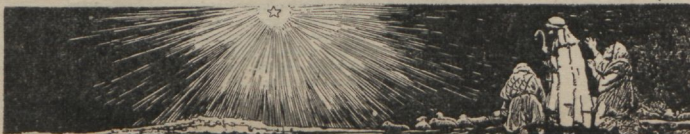
Ta toimetati haiglasse ja ema kutsuti ta juurde.

Sel silmapilgul, kui ta pidi minema igavikku, hüüdis ta hingepiinas: „Oh ema! Siiski Jumal on olemas! Oh ema! Hukkumine on olemas! Ja mina olen kadunud! Ma olen kadunud!“ Nende sõnadega huultel lätas ta pimedusse. Ta laskis, et suur petja ja valajaja viis ta hinge sinna, kus on hulgumine ja hammaste kiristamine.

Jumal ei taha ühegi patuse surma, vaid et kõik pööraksid ümber Tema juurde ja elaksid; aga kuidas peame meie ära pääsema, kui meile nii suurest õnnistusest ei hooli? (Eebre 2:3).

See teie olete armust õndsaks saanud uus läbi, ja seda ei mitte teie käest; Jumal and on see“ (Eevs. 2:8). Aga see and saab sulle osaks alles siis, kui sa võtad seda vastu ussu Jeesusesse Kristusesse. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma armusindinud Poja on annud, et ükski, kes Tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid et temal igavene elu peab olema.“ (Joh. 3:16).

Armas päästmata sõber, kuidas on sinuga? Mida tahad sa teha oma patudega? Kuidas tahad sa anda aru oma elust igavese Jumala ees? Sa ei pääse ära sest arundisest. Pühakirj ütles: „Kõik on pattu teinud“ (Rooma 3:23) ja et „Jumal maksab igatihele tema tegude järele“ (Eema 2:6). „Kui keegi oma õllestusim kinnitab, ei lähe see temale korda; aga kes tunnistab ja maha jätab, selle pääle halastatakse“ (Õpet. sõn. 28:13). „Kui meie oma patud files tunnistame, siis on Tema ustav ja õige, et Ta meile patud andeks annab, ja teeb meid puhtaks kõigest ülekohtust“ (1. Joh. 1:9). See on ainuke tee, kuidas saada oma vahekorra Jumalaga õigeks. (Õpet.

Mööga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid jaanuaris.

- 1. Moosese r. 16. T. 9: 1—17
1. E. 1: 1—13 17. K. 11: 1—9
2. T. 1:14—25 18. N. 12: 1—10
3. K. 1:26—31 19. R. 13: 1—13
4. N. 2: 1—14 20. L. 14: 8—24
5. R. 2:15—25 21. P. 15: 1—18
6. L. 3: 1—13 22. E. 18: 1—15
7. P. 3:14—24 23. T. 18:16—33
8. E. 4: 1—16 24. K. 19: 1—3
9. T. 5:21—32 25. N. 19:12—16
10. K. 6: 1—12 26. R. 19:17—29
11. N. 6:13—22 27. L. 21: 1—11
12. R. 7: 1—12 28. E. R. 21:12—21
13. L. 7:13—24 29. E. 22: 1—8
14. P. 8: 1—12 30. T. 22: 9—18
15. E. 8:13—22 31. K. 23: 1—20

Erilised nädala palveteim.

- Jaunarv. 7. Meie Armeed juhid.
14. Maad, kus Jeesus on tundmata.
21. Meie veteranid ja palukil olevad ohviterid.
28. Kanada ja Newfoundland.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJAD.

Nr. 53 — Detsember 1933.

Ohviterid.

Ltn. K. Bernadt 75, ltn. V. Muul 50, ltn. S. Muusekant 25, ltn. H. Eimann 25, ltn. J. Matveus 25 eks.

Allohviterid ja sõdurid.

Envol L. Bakul 38, seers. F. Leemann 30, seers. M. Ernits 27, laekur J. Kütt 25, seers. L. Rattik 25, seers. H. Sandberg 25, seers. E. Viikmann 25, sõd. J. Tennen 25, seers. A. Reismann 25 eks.

Mispärast?

(5. ltk. järg.)

nud tagasi oma lootuse ning murdunud viletas mees leidis kodu, naise ja lapse, ning rõõm säras vastu mitmes kodus.

Lugeja! Kas see on sinuke sarnane juhtumine? Ei, sarnaseid leidub paljud kodu, ning leidsin, et tal kodu on armastav naine ja kena tütar. Põlvitasin ühelselt ja tänasin Jumalat, seliepärast, et „kadunud lammas tuli tagasi karja lammaste juurde“.

Sõber, tee sina samuti. Tule tagasi Jumala juurde. Alga 1934. aastast uue lootusega ja usaldusega. Võta vastu päästmist oma südamele ja elule.

Mispärast peaksid sa olema patu- tuori? Mispärast peaksid kaotama oma sõpra ja kodu ning kõiki armsaid kurjuse mõju! Lõpeta see täna! Jumal aitab sind ja juhatab sind uude ning paremasse ellu.

Kiri „Sõjahüüule“.

Möödunud on palju aega, mil viimati kirjutasin oma armsale „Sõjahüüule“.

Olen tänulik Jumalale, kes on minu annud, et võisin külastada möödunud aastal palju külasid ja linnu mete armsal kodumaal. Tundsini, kuidas Jumala vaim oli ligi ning jagas oma õnnistusi koosolekule ja kodudes, kus viibisin. Peaaegu igal pool tuldi lahkelt vastu Päästearmeele, lubati ruume koosoleku pidamiseks. Tahtsin pidada elitsaid Päästearmee koosolekuid rohkete lauludega. Püüdsin anda hääd tunnistust oma Jeesusest, et jäätund ka kuskil kutsumast inimesi Jumala juurde.

Imestust äratas mitmes paigus see, kui küsisin korjandust Päästearmee töö hääks. Rahvale on mõnes kohas jäänud arvamine, et patt oleval vaimeilku koosolekul raha küsida ja korjandust tema. Pidin jälle pika selgituse pidama 2. Kor. 8. päätkiti põhjal. Ometi kohtasin inimesi, kelle mõistus ja süda olid kiini, et võinud küsida aru seda, miks peab ohverdama jumalariigi töö hääks. Mii tuleb see aeg, kui meie rahval vaimeilmsd avanevad, et näeksid seda suurt täht-

sust ja tunneksid noid õnnistusi, mida omad, kui ohverdavad midagi Jumalale.

Samuti pidin igas kohas, kus olin koosolekul, kõneluse pidama oma armsa kontsertina üle, mida tarvitsasin oma koosolekule laulu saateks. Rahvas on mitmeis kohtis omanud sellise arvamise, et jumalateenistustele pööle oreli, gitarri, mandoliini ja viiuli muud muusikainstrumenti ei tohi kasutada. Kõik teised oleval saatana. Jällegi pidin näitama. Tuuvalaul 150 põhjal, et see ei ole patt. Sest mäand. sinul! Jumala auks ja hingede päästamiseks. Saatan on varastanud seda enesele, nagu inimesi. Igaiahe soov on neid saatatult tagasi viia ja panna Jumalat teenima (nii muusikariistu kui inimesi).

Ei saa märkimata jätta ilusaid tunde, mis mööda saatsin laste keskel: Elvas, Narvas, Kundas ja Lehtses. Lapsed olid rõõmuaga kogunenud, et kuulda sõbrast Jeesusest. Jumal õnnistagu lapsi ja nende vanemaid!

Kõigile „Sõjahüüu“ lugejatele tervitust uueks aastaks! Usume, palume, töötame ja võidame!

K. F. Bernadt, leitnant.

Teie peaksite nägema mind ärilpäevil.

Muusikant Pöder (Tall. I), kes puhub Päästearmee orkestris puhkpilli, on oma igapäevases töös müürisepp.

Nii on paljud selt-silised, kes vaba aja pühendavad Jumalale ja Päästearmeele, ärilpäeval tegevuses mitmesugustel aladel.

Laula Jumalale auks!

- 1. Kindel paik minul Jeesuse Päästearmees, Eit patuga võidelda saäl. Käime vabadustel, saatam põgeneb eel, Hingi Päästajale võidame kõik.
Jah Jeesu eest ma seisain vaid, Kesik võitlusõllu, tormisid, Kus Jeesus viib, ma jälgin ka, Ta eest, jah seisain Jeesu eest.
2. Meil on armastust patuse, kadunu eest Ja sõdime patusa siin. Päästeõnnimul hüüid kostab kõigile nüüd, Eit nad tunneks, kui hää on Ta arm.
3. Jeesus lepitas meid, suri ristil ne eest Ja lunastas maailma süüd. Tles tõusis Ta siis, elab praegugi veel, Päästab kõiki, kes Temale tuud.

- 2. Oh, kuula, hing, kuis kostab sõjalaule Nüüd läbi maa ja ukseil uksele. Need suured töed, mis justustuvad heldid Sest sõjast, kuni lõpp saab patule.
Ristitud tules Päästearmee, .. Maailma võitkem nüüd tule, verrega. ..

- 2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu, Kõik hinged, Jeesus kutsub rõhutada. Ja pimeduses kostab lau- lukujad, Viib koju rändajaid ning kadunud.
3. Nii kaugele kui kõuekõnnin, ka- jah Meil sõnum päästava armu täiu- sest. Kõik mures hinged vaikseil põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõ- rusest.
4. Siis, võitjad, pärast väsitavat võitlust Aupäev on koitmas, möödas patuöö. Me võitluslitt on — päästa hingi patust, Siis langeb saatana, tema riik ja töö.
5. Me lõbud olid patused Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgustas Saäl Kristus — Püha Tall.
Ah, Sa Isa püha Tall, Sa ohver Kolgatal, Kes ristil olid surmani, Et teha mulle hääid.
6. Ma nägin Teda ristipüul Täis surmavalu, verd. Kui tume pilv mind kattis saäl, Nii seistes ristil all.
7. Me viimse hingetõmbeni mu meeles Tema pilk. Ta surmas nägin oma süüd, — See südamesse läks!

KOORID.

- 1. .. Sul', Sul', Sulle ma jään ..: Sul', kui ma elan Ja Sul' kui ka suren; Mu Issand, Sulle jään.
2. Mina rändasin kaugel kõrve- teeil, Kaugele maal, tühjal maal, Kuid Jeesus otsis mind armuga: Oh see päev, õnnis päev!
3. .. Tõotes Su eest ..: Alati, ustaval, tõsiselt Tõotes Su eest.
4. Mul on nii vähe anda Sul' See eest, et Sina oled mul. Mul on nii vähe anda Sul', Kuid kõik seda võta nüüd.
5. .. Iius Jeesus ..: Päril, kaua olistud, oled Sa mul. ..: Iius Jeesus ..: Rõõmuaga hõisates teerivast Sind!
6. Auline Päästja, auline Vend; Lõpmata arm — nii piiramata. Auline kodu valmistud meil — Imede ime — kord olen saäl.
7. .. Püuduta mind ..: Väge- väim Arst, nüüd palun ma Sind. ..: Püuduta mind. ..: Palun vaid üht — Oh, püuduta mind!
8. Ta on mul, Ta on mul, Armas- tab, oisib mind, Lelab mind, kannab mind armuga.
9. Ei suuremat armu olegi, Kui ristil sees maitsen aiat; Olen kin- del selte pääl. Kui ma Jeesut jäljits käin, Võidukroon mind ootab saäl.
10. ..: Teha kuis tahad Sa, ..: Tõevalm rõõm maailmas mul On teha kuis tahad Sa.
11. ..: Kõike, mis mul on, ..: Pühitse ja tarvita Kõike, mis mul on.
12. ..: On sul meeles ..: Kõik, mis Jeesus su eest kannatas? ..: On sul meeles, ..: Kuis Ta suri ristil puul.
13. Jumal mu varjupaik, Ta minu pelgupaik. Ma armus hoitud nüüd Ta tiiva all.
14. Kuisgi tee täis ohakaid, ikka mõ- tege: Päästja ligi alati, jõudu an- nab meil. Ehk kiil saatana hirmu- tab, meie mõttoks jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!“
15. Oh, kuis minu süda hüüab: „Hallehuja!“ Võidurõõmus hüüid. Jumalale nüüd. Oh, kuis minu süda hüüab: „Hallehuja!“ Kui ma näen üht hinget ristil all.
16. ..: Oma Juhil nägin igas tormis näen, ..: Kuisgi läinud mõllavad, Ra- hu minu hinges jääb. Oma Juhil nägu igas tormis näen.
17. Üht läitet tean, saäl patud pestud kõik; Üht paika tean, saäl õõ- on päevaks saand. Koormad on võetud, pime valgust näeb, Sest on ime- tegev vägi ses veres Kolgatal.
18. Minu hinges kõlab rõõmulaul, Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus armastab mind nüüd. Ja ma laulan, laulan, laulan — Tema armastab mind nüüd.
19. ..: Minu hinges kõlab rõõmu- laul. ..: Armastuse rõõmulaul.
20. ..: Mu patud võetud mult kõik ..: Kui andestust sain, Au Jumalal! Mu patud võetud mult kõik.
21. Vaat' võidupäev meil jõuab, Ta jõuab ligemal', Kui ristil! Kolga- tale Kõik rahvad tõttavad. Oh sõb- rad, seiske kindlalt Ja vahvalt sur- mani, Sest võidupäev meil jõuab ligemal'.
22. Ligemal' Sul, ligemal' Sul, Auline Päästja, mu püüd. Ainult kui tean, et see tee, kus käin, Mind tõm- bab Sul ligemal' nüüd.
23. ..: Õnnistuskanaliks täna mind tee ..: Mu elu kanna, Mul jõudu an- na, Õnnistuskanaliks täna mind tee.
24. Ja teine pilk mul ütles: „Laps, Mul anna südam. Mu veri sindki lunastas, Ja surm viis elule.“
25. Ma tõusin püsti puhtana Ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austus- väärt.

Kiitkem Teda, sest Tema on hää!

4.

1. Kiitus, Issand, kiitus Sulle, kiitus kõige aini eest! Kiitus, et töid elu mulle, kiitus olgu südamest! Kiitus kuldse suve särast, kiitus, et ka sügist löid, kiitus kannatuste pärast, kiitus rahu eest, mis töid.
2. Kiitus, mis Sa ilmutanud, kiitus kõik, mis mõistmata, kiitus kõige eest, mis saanud, kiitus, et mind päästsid Sa. Kiitus rõõmust valge ajal, kiitus hädas abi eest, kiitus armus lepitajal, kiitus Sinu haavadest!
3. Kiitus lilledest mu rajal, kiitus ohakate eest! Kiitus sest, et käin Su najal, kiitus olgu südamest. Kiitus risti, mure hetkell, kiitus taeva õnnemaalt. Kiitus võitlusõpu retkell, kiitus, Issand, jäädavalt.

5.

1. Üles, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmsasti! Meie päälk, Kristus ise, Viib meid võidust võidule.

Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidan ma. ∴ Päästja läbi võidan ma. ∴; Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud, Ei nad lahkund armsast sõbrast, On Ta järgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvürst käib meie eel; Juba punab koit nii armsast, Kuldne hommik varsti käes.

4. Taevas, vaikse õnnelmas Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon sääl on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

6.

1. Lunastaja haavadest, käisist, ja-lust, külje seest Voolas kõige ilma eest süüta veri. On su hing sääl puhastud, patukõitest vabastud. Oled õnnis, päästetud vere läbi?

Vere läbi, vere läbi, On su hing sääl puhastud, Patukõitest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästetud vere läbi?

2. Kui su hirmsad patud, süüid koormavad su südant nüüd, Andeksandmist leida võid Talle veres. Patud veripuhased, hingebaavad verised, Puhtaks, terveks saavad need Talle veres.

3. „Peilmees saab pea ilmuma!“ kõlab sõnum väega, On su pulmaridrad ka pestud veres? Seisad Tema seadmises, käid sa alanduse teed, Võidad järjest Vaimu väes, pestud veres?

4. Kiitus, tänu igavest Jeesusele vere eest, Mis meid päästnud surma käest, kiitus, tänu! Kui kord lõpeb valutee, taevas parem laulame, Vere eest me täname, kiitus, tänu!

7.

1. Edasi, nii Jeesus käsib, Vahvad võitlejad Jehoova väes; Kandke rõõmsast! päästmisteadet — Jeesus annab võitu meil. Kuulge, patused veel appi hüüdvad, Hukatuse teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teeb meid vabaks. Oh mis ilus sõnum see.

Edasi, me võitu saame, ∴; Hal- leluuja ∴; Edasi, me võitu saame Kalli Jeesu vere väes. (Lõpp 4. veerul.)

6-da aastapäeva koos- olekud Eestis.

Major A. LOCKYER, diviisi komandör.
Adjutant V. GORSKIS, diviisi sekretär.

Lanapäeval, 30. detsembril	Tallinna 1. Major Lockyer juhatab.
	Tallinn 2. Adjutant Gorskis juhatab.
Pühapäeval, 31. detsembril 10.30	Tallinna 1. Ühine pühitsuskoosolek.
	5.00 Tallinna 1.
	22.30 Tallinna 2. Major Lockyer juhatab.
	Tallinna 1. Adj. Gorskis juhatab.
Esmaspäeval, 1. jaanuaril 10.30	Tallinna 1. Diviisi komandör j.
	Tallinna 2. Diviisi sekretär j.
	16.00 Tallinna 1. Ühine koosolek.
	19.00 Tallinna 2. Diviisi komandör j.
	Tallinna 2. Diviisi sekretär j.
Teisipäeval, 2. jaanuaril 19.30	Tallinna 2. Päästmis-koosolek.
Kesknädalal, 3. jaanuaril 19.30	Tallinna 1. Päästmis-koosolek.
Neljapäeval, 4. jaanuaril 18.00	Tartu. Sõdurite koosolek.
	19.30 Tartu. Päästmis-koosolek.
	Paluge nende koosolekute pärast, et Jumal õnnistaks kõiki südameid.

Uusaasta kellad.

Eord Tennysoni järele.

Mis selged helid kostavad
nüüd läbi külma talveõie!
Sest haakellad kõlavad,
on tehtud vana-aasta töö.

Löö välja vana-aasta, see

küll surres peab vaibuma.

Löö sisse uus, maailmale
siis päeva algust kuuluta.

Löö välja vaev ja valhooled,
mis surma pärast kanname.
Löö sisse rahu pehmed vood,
ja usku meie Päästjasse.

Löö välja kahtlus, meeleheit,

kõik mured, patud, ahastus,

Löö välja kurvad laulud meil,

löö sisse lootus, armastus.

Löö välja kõrkus, uhkus ka,
kõik sõnasõda, vaelust,
löö sisse kõla puhtama,
täis tõe, õigust, vabadust.

Löö välja hädad vaevased,

kõik rahahimud, kirevool.

Löö välja sõja kartused,

löö sisse rahu igalpool.

Löö välja õine pimedus,
löö sisse parem eluliik —
meis tärkav usu igatus;
löö sisse: „Tulgu Sinu riik!“

Tõlkinud Hermann Jünes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vabaks saab, Kui ta alandlikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kohuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaenlast kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Tiendage Jeesust merel, maal. Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält. Räägi kõigile, kes rusuks pekstud Oma patukoorma all, Et võib stiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, priil.

8.

1. Kõik patused, tulge, on Jeesuse hüüd, Täit vabastust, päästmist Ta töötab nüüd. Sest ärgake, orjad, kes magate veel, Kui usute, valguis ja au on siis eel.

Jah, Juuda soo lövi ees murdub kõik ahel, Ta uuesti võite toob alati meil!

2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes holavad kinni kõik meeled ja käed; Kuid Jeesus, te Päästja, kes võitles te eest, Küll Temaga pääsete võitluse seest.

3. Küll äge on võitlus siin murede maal, Kuld taevast leid ootamas auline saal. Sää! valmis ju kuningriik, kullane kroon, Ning võidupärg võitjale, Issanda troon.

Esimesed jõulud ära kodust.

(Algus 6. lhk.)

läbi kõike seda, mida meie nüüdseil päevil. Ja kui viimaks jõudis jõulud ning valgus säras kõikjal vastu, ütles ka Miia oma päheõpitud salmi: „Sest teile on täna Taaveti linnas Õnnistegija sündinud, kes on Issand Kristus“, ning ta rõõmstas selle äle, et oli õppinud tundma Teda juba lapseas. Jõulud temale kodus, tädi Inrees, olid väga ükslised, õhtud olid pikad, kui ta istus üksinda kodus ahju ääres, sest teised olid kõik läinud källa, aga tema pidi üksinda veetma oma aja. Ei tal olnud mänguasju, ei sõpru, ja vanemad olid nii kaugel, nii kaugel. Aga üli halustas ta päälle, ning näitas talle kõiki kauneid asju, mida ta ei omanud tõsisel.

Nüüd on sellest ajast möödunud mitmed aastad, ning Miia on annud oma südame Jumalale ning ta igatus on teenida Teda kõige eluga. Mälestus esimesest jõulupühast ära kodust on jäänud sügava mälestusena ta hinge, ning ta püüab teha oma paremat, aidates teisi lapsi, kes elavad sarnaseis olukorres, kes elavad õli sel ajal. Ta on tervet südamega laste ja noorte sõber ja istutab neile sõbrast, keda on vääril omada elus, nii hääl kui kurjal ajal, sest Ta mõistab meid igal ajal ja on ning jääb alati ustavaks sõbraks, Jumal õnnistagu kõiki lapsi, kes ei ole oma armastate vanemate hoole all ja kes tunnevad enestel karmi saatuse käel. Pidage meeles, et Jeesus on teie sõber, kellele võite usaldada kõik oma rõõmud ja mured. Võtke Teda oma südamesse juba noores eas, ning siis teie ei kahetse seda kunagi vanuses.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuu. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 senti. Vastutav toimetaja: ervol L. Bakul. Väljaandja: Päästearmee. O.-ü. „Vaba Maa“ trükk.